

סבא אנוואר

ג'יהאן ובייטי ג'יהאן סאדאט בחדר קבלת האורחים הרישמי שלה באר-מונו של סאדאט בקאהיר. לידה רובץ על הספה כלבם, מאחוריה תמונותיהם של נשיאי גרמניה וצרפת והשאה הפרסי (במרכז).

בלי ג'יהאן אנוואר אל-סאדאט (במרכז) בסעודת מלכים שנערכה לכבודו בעת ביקורו בבון בהשתתפות הצמד המלכותי הספרדי, חואן קרלוס וסופיה. רעייתו ג'יהאן לא נלוותה אליו גם הפעם, כמו בביקורים אחרים.

או "פן אל פטור, יא סקנת אלקוסור" — איפה ארוחת-הבוקר שלנו יא שוכנת הארמונות?
תפנית זו ביחס העם המצרי אל ג'יהאן היתה תוצאה של רינונים ממושכים בשנים האחרונות. סאדאט עצמו הוא אדם צנוע, בדומה למנחם בגין, שמלבד הופעתו ההרואית וחליפתו היקרות, מתרחק מחיי מותרות. אבל כאשר השיא את שתי בנותיו הגדולות, לובנה ונואה, נפוצו השמועות כי ג'יהאן דאגה להן לדירות-פאר. העובדה כי השיאה את כל בנותיה לבני

צבא נשוי ואב לילדים, אולם אחרי שהתגרש סאדאט מאשתו הראשונה, גרמניה במוצאה, נישאה לו ג'יהאן למרות התנגדות הוריה.
תדמיתה של ג'יהאן היפה והמשכילה, חביבת כלי-התיקשורת, השתנתה בתחילת השנה הנוכחית, כאשר פרצו במצריים המהומות על רקע הקיצוץ בסובסידיות. רוב חיצי הביקורת הופנו נגד ג'יהאן, בין שאר הסיסמאות שנשאו המפגינים ניתן היה למצוא סיסמאות כמו "יא ג'יהאן אל שעב ג'ועז" — הוי ג'יהאן העם רעב,

מישור צמוד לא רק בעת ביקורו בישראל היה אנוואר אל-סאדאט מוקף בשומרי-ראש שסוככו עליו בצפיפות. גם כשהוא יורד אל הנילוס, כדי לעסוק בספורט החביב עליו, השחייה, מצטרפים אליו שומרי-ראשו.

עדרה של ג'יהאן. היא ישיבה ליד מיטת בתה בשעת הלידה, הסבירו המצרים. ההתעניינות בג'יהאן האם (גם שם בתו הצעירה של סאדאט הוא ג'יהאן) היתה מובנת. מאז הגיע סאדאט לשלטון היתה רעייתו, הצעירה ממנו ב-12 שנה, חלק בלתי נפרד מהתרמית שיצר לעצמו כאיש-משפחה מובהק.
הפופולאריות של ג'יהאן הגיעה לשיאה בעקבות מלחמת יום-הכיפורים, בעת ש-חגגה את יום הולדתה ה-43. המאורע הפך לחג לאומי. ג'יהאן עבדה ללא ליאות בבתי-החולים הצבאיים. העתונים המצריים היו גדושים בצילומים שלה כשהיא סועדת את פצועי המלחמה.
גם התייצבותה למאבק גלוי נגד אנשי הדת המוסלמיים של אל-אזהר כדי להנהיג רפורמה בחוקי האישות ולהעניק זכויות לאשה המצרית, סייעו לתדמיתה. היא זכתה בכינוי "אם הגיבורים".
אפילו בישראל גאתה הפופולאריות שלה אחרי המלחמה. למעשה הקדימה ג'יהאן את בעלה במחווה כלפי ישראל. היה זה כאשר שיגרה מכתב לאלמנת-מלחמה יש-ראלית שזכה לפירסום כלל עולמי.
ג'יהאן, בת לרופא מצרי ואם אנגליה, נולדה באיזור אל רוזה בקהיר. משפחתה היתה מעוטת אמצעים השתייכה לבורגנות הועיר. היא הכירה את סאדאט כשהיתה בת 14. בגיל 16 ביקשה להינשא לו. הוריה התנגדו. סאדאט היה אז קצין

איפה ג'יהאן? מדוע היא לא באה? שאלו העתונאים שהתקבצו בשבוע שעבר בנמל-התעופה בן-גוריון לקבל את פני נשיא מצריים.
עד לרגע בו נחת מטוסו של סאדאט בישראל פרה גל של ניחושים סביב רע-ייתו של הנשיא המצרי: תבוא או לא תבוא?
כאשר הופיעה דמותו החייכנית של סאדאט על כבש המטוס, היו שהרחיקו את מבטיהם אל מעבר לגבו. כאילו חיפשו שם דמות נשית מוכרת, זו של הגברת הראשונה של מצריים. היא לא היתה שם.
אחרי-כך, במשך ימי הביקור, היתה זו אחת השאלות הנדושות ביותר שהופנו לעבר העתונאים המצריים ואנשי פמליית הנשיא. אפילו כמה משרי-הממשלה לא התאפקו והתעניינו בנימה של אכזבה: מדוע היא לא באה?
"נבצר ממנה לבוא", היתה התשובה הלאקונית האחידה. אלה שהתעקשו לדעת מדוע לא באה ג'יהאן היפה עם בעלה קיבלו הסברים מסוג "היא עסוקה בלי-מודיה באוניברסיטה", או "יש לה בעיות משפחתיות". רק ביום השני של הביקור, בעת שסאדאט נשא את נאומו בכנסת וסוכנויות הידיעות העבירו את החדשה כי לסאדאט נולדה נכדה מבתו נואה — שילדה לו גם את נכדו הראשון שריף — נדמה היה כי הנה נמצאה התשובה להי-

מישפחה שכזאת אנוואר אל-סאדאט מבלח חופשת סוף-שבוע עם מישפחתו במעונו שבאיסמעיליה. אשתו ג'יהאן משחקת עם הנכד שריף, כשמאחוריהם ניצבים שלושת בנותיהם, חתנו בנו ג'מאל.